

zdůrazňuje oním způsobem, že nutno při posouzení případu přihlížeti ke strachu a rozčilení obžalovaného, o nichž se tento při hlavním přelíčení zmínil.

Tato výtku jest odůvodněna; neboť vytýkaná neúplnost rozsudku týká se rozhodné skutečnosti, totiž skutečnosti, jež může míti podle své povahy význam pro posouzení, zda vykročil obžalovaný z mezí nutné obrany jen z poděšení, ze strachu nebo uleknutí a zda se tu jednalo v důsledku toho o spravedlivou nutnou obranu nebo po případě o trestný čin, spáchaný z nedbalosti (poslední věta §u 2. g) tr. zák.). Skutečnost, že obžalovaný své zodpovídání při hlavním přelíčení způsobem shora uvedeným změnil, nečiní řečenou formální vadu rozsudku bezvýznamnou; neboť rozsudek nezjišťuje, jak bylo již poznamenáno, kterou z tří ran obžalovaným G-ovi zasazených bylo ono těžké ublížení způsobeno. Poněvadž zmateční stížnost opírající se o důvody zmatečnosti podle §u 281, čís. 9 b) a 5 tr. ř. je podle uvedeného odůvodněna a poněvadž vzhledem k nedostatku potřebných skutkových zjištění nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení a nemůže býti Nejvyšším soudem ve věci samé rozhodnuto, bylo za souhlasu generální prokuratury podle §u 5. zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného podané již při neveřejné poradě vyhověti a uznati právem, jak se stalo. Soudu první stolice, jenž se bude věcí znovu zabývati, bude mimo jiné zkoumati a zjistiti, zda šlo vůbec o bezprávný útok proti životu, svobodě nebo jmění obžalovaného. V případě záporném bude nutno uvažovati o tom, zda tu šlo o putativní nutnou obranu, t. j. zda obžalovaný měl následkem skutkového omylu (§ 2 e) tr. zák.) za to, že tu nastala situace ospravedlňující nutnou obranu, a zdali by situace, již obžalovaný pokládal mylně za danou, opravňovala k nutné obraně. Bude-li v těchto směrech rozlišováno mezi jednotlivými údery klíčem, bude nutno zkoumati, kterou ranou bylo těžké ublížení, o něž tu šlo, způsobeno, pokud se týče jaké následky měly jednotlivé údery. Dospěje-li soud první stolice k závěru, že tu šlo o útok rázu §u 2. g) tr. zák. neb alespoň o putativní nutnou obranu, bude na něm, by přihlížející k tomu, že zákon neukládá napadenému povinnost, by se vyhnul útoku útekem, zkoumat a zjistil, zdali obžalovaný použil jen potřebné obrany, by skutečně nebo mylně předpokládaný útok odvrátil, nebo zdali vykročil z mezí nutné obrany. Shledá-li nalézací soud v jednání obžalovaného vykročení z mezí nutné obrany, bude mu uvažovati o tom, zda došlo k tomuto vykročení jen z poděšení, strachu neb uleknutí. V případě kladném bude však nutno zkoumati a řešiti otázku, nešlo-li tu alespoň o trestný čin spáchaný z nedbalosti (poslední věta §u 2. g) tr. zák.).

Čís. 2763.

»Jiným úmyslem nepřátelským« (§ 152 tr. zák.) jest nepřímý zlý úmysl ve smyslu § 1 tr. zák. (nepřátelský úmysl proti tělu nebo zdraví napadeného, vyjímajíc úmysl usmrtiti).

Zjištění, zda pachatel jednal v onom úmyslu, a posouzení, zda způsob jeho jednání tomu nasvědčuje, jest jakožto skutkové zjištění vyhra-

zeno nalézacímu soudu (§ 258 tr. ř.). Zjištění, že pachatel udeřil úmyslně, neobsahuje ještě zjištění, že jednal v onom úmyslu.

(Rozh. ze dne 6. května 1927, Zm I 82/27.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 13. ledna 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle podle Šu 152 tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 152 tr. zák., dále ve výroku o trestu a v důsledku toho též ve výrociích s ním souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, dbaje při tom nezrušeného výroku o přestupku podle Šu 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice pouze potud, pokud obžalovaný byl jím uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle Šu 152 tr. zák., a uplatňuje v tomto směru číselně důvod zmatečnosti podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., zřejmým poukazem však mimo to také důvody zmatečnosti podle Šu 281 čís. 5 a 10 tr. ř. Věcně provedeny jsou uplatňované hmotněprávní důvody zmatečnosti potud, pokud stížnost vyslovuje právní názor, že se ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 152 tr. zák. vyhledává úmysl, ublížit někomu jinému na zdraví a na těle, a že tento zlý úmysl předpokládá plnou a jasnou rozvahu a vůli, směřující ku spáchání těžkého zla, a mimo to také zřejmě namítá, že zlý úmysl, jehož je podle zákona třeba ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 152 tr. zák., není v souzeném případě zjištěn. Je-li zmateční stížnost názoru, že se po subjektivní stránce ke skutkové podstatě onoho zločinu vyžaduje úmysl, směřující přímo k ublížení na těle nebo zdraví nebo dokonce ku spáchání těžkého zla v těchto směrech, je zřejmě na omylu. Ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 152 tr. zák. se vyhledává, jak je patrné z tohoto ustanovení zákona po stránce subjektivní pouze, by pachatel jednal proti někomu jinému ne sice v úmyslu, by ho usmrtil, však přece v jiném úmyslu nepřátelském. Slovy »však přece v jiném úmyslu nepřátelském« je míněn nepřímý zlý úmysl ve smyslu Šu 1 tr. zák., a to podle povahy věci úmysl útočiti nepřátelsky proti tělu nebo zdraví napadeného, vyjímajíc úmysl usmrtiti. Zjištění, zda obžalovaný jednal v onom úmyslu nepřátelském, je jakožto skutkové zjištění vyhrazeno soudu nalézacímu. Totéž platí také o posouzení, zda způsob jednání obžalovaného nasvědčuje takovému zlému (nepřátelskému) úmyslu. V souzeném případě nezjišťuje však rozsudek v rozhodovacích důvodech, zda obžalovaný jednal v nepřátelském úmyslu, jehož je podle toho, co uvedeno, třeba ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 152 tr. zák. Uvádí-li rozsudek v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný udeřil Josefa F-a úmyslně dlaní přes levé ucho, vylučuje tím sice, že obžalovaný udeřil F-a náhodou nebo z neopatrnosti, nezjišťuje tím však zároveň, že obžalovaný jednal v nepřátelském úmyslu po rozumu Šu 152 tr. zák.

Pokud tedy zmateční stížnost zřejmě namítá, že není zjištěn zlý (nepřátelský úmysl, jehož je podle zákona třeba ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 152 tr. zák., nelze jí upříti oprávnění.

Čís. 2764.

Přijetí faktury, označené poznámkou »komisní zboží (vlastnictví vyhrazeno)« bez námitek po případě stačí, by se zboží stalo zbožím komisionářským, lze-li tu ve spojení s jinými počiny příjemce faktury v mlčení spatřovati konkludentní čin, poukazující na souhlas s onou doložkou (čl. 360 a násl. obch. zák.).

Zboží dané do komise zůstává vlastnictvím komitentovým až do dne, kdy bylo prodáno a třetímu nabyvateli komisionářem odevzdáno; výhrada vlastnictví jest tu jen zdůrazněním poměru již po zákonu samém trvajícího; ono zboží i tržová cena za ně jsou věcmi komisionáři svěřenými ve smyslu § 183 tr. zák.; subjektivní skutková podstata zpronevěry.

(Rozh. ze dne 6. května 1927, Zm I 149/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. února 1927, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čís. 3. tr. ř. z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§ 183 a 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Nalézací soud zjišťuje po skutkové stránce, že obžalovaný objednal v listopadu 1924 u Josefa F-e textilní zboží, které mu F. zaslal na dobírku, již obžalovaný také vyplatil. Jelikož obžalovaný na to v lednu 1925 F-ovi oznámil, že zboží na dobírku zasílané vypláceti nemůže, dodával mu F. zboží do komise, napsav na konsignace pokud se týče faktury slova »Kommissionsware«, na některé též »Eigentumsrecht vorbehalten«. Z tohoto obchodního poměru zůstal obžalovaný F-ovi podle jeho výpočtu dlužen asi 2.717 Kč. Nalézací soud sprostil obžalovaného z obžaloby především v té úvaze, že označení faktury poznámkou »Kommissionsware, Eigentumsrecht vorbehalten« nestačí, by se tím stalo zboží skutečně zbožím komisionářským. Naproti tomu uplatňuje zmateční stížnost podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. právem, že v této povšechnosti je názor soudu nesprávným. Nalézací soud přehlíží, že podle Šu 863 obč. zák. lze vůli projevití netoliko výslovně, slovy a znamením všeobecně přijatými, nýbrž i mlčky takovými činy, které v uvážení všech okolností neponechávají rozumného důvodu k pochybnostem o tom, že jimi bylo projevováno určité rozhodnutí vůle. Ovšem neznamená vždy opomenuté pozastavení fakturní doložky, že by musil kupující její obsah proti sobě dáti platiti. V tomto směru nevyvinula se ani obchodní zvyklost, tím méně obchodní